

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa S. L. przeciwko Stowarzyszeniu N. w W.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt XXI Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 zł
(dziewięćset) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący – z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – wskazał, że wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu to, że wyrok został oparty na oczywiście błędnym rozumieniu opinii biegłego sądowego poprzez nadanie opinii tej waloru potwierdzenia roszczenia powódki, podczas gdy opinia ta została sporządzona wyłącznie w celu hipotetycznego wyliczenia wartości roszczenia na wypadek, gdyby Sąd uznał powództwo za udowodnione.

Powołana przez skarżącego okoliczność nie uzasadnia – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie nie mogą powoływać się li tylko na wskazane podstawy kasacyjne (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), lecz musi pozostawać w ścisłym związku z art. 398⁹ § 1 k.p.c., według którego Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występują wskazane wyżej okoliczności, zaś rzeczą skargi jest przekonanie Sądu Najwyższego, że powyższe okoliczności występują. A contrario, gdy brak jest takiej okoliczności, Sąd Najwyższy uprawniony jest do odrzucenia skargi kasacyjnej (art. 398⁶ § 3 k.p.c.). Zatem wniosek z art. 398⁴ § 2 k.p.c. rozumiany wąsko jako żądanie przyjęcia skargi kasacyjnej bez głębszego uzasadnienia i odniesienia się do okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie może być oceniany jako spełnienie wszystkich wymogów skargi z art. 398⁴ k.p.c. Tak wąsko rozumiany wniosek byłby zresztą zbędny bowiem jeśli skarga kasacyjna w ogóle jest przez stronę wniesiona to jest oczywistym, że strona oczekuje jej przyjęcia. Argumentów za istnieniem wskazanych przesłanek przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na tym etapie

postępowania kasacyjnego. Nie jest bowiem możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołanie się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Skarga nie wskazuje również w dostatecznym stopniu „oczywistości” naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia, wobec czego nie można zarzucić „oczywistości” naruszenia postrzeganej jako *prima facie*, (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Przedstawiony wniosek takiej oczywistości nie wykazuje.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.